

[Fiskeriministeren]

idet en række fartøjer efter overgang til nye målemetoder ikke længere måles i BRT.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 147

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra ministeren for kulturelle anliggender er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Jette Thomsen (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketings Tidende foran, sp. 1555, var sålydende:

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (26/10 84) af:

Jette Thomsen (KF):

Kan ministeren oplyse, hvor store reklameindtægter TV-Ålborg har haft siden starten og til nu, og hvilke konsekvenser dette måtte få, i betragtning af at man tidligere har truet Radio-Voice, København, med at få frataget sendetilladelsen, hvis man ikke stoppede reklamer?»

Supplerende svar (29/1 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I fortsættelse af mit svar af 5. november 1984 om TV-Ålborgs eventuelle reklameindtægter kan jeg nu meddele, at det over for mig er oplyst, at lokalradio- og -TV-udvalget i en skrivelse af 21. december 1984 over for stationen har påtalt en række overtrædelser af det gældende reklameforbud. Udvalget har betragtet det som en skærpende omstændighed, at det var kendt, at udvalget tidligere har påtalt lignende forhold over for en anden TV-station, og det er blevet tilkendegivet, at tilsidesættelse af sendevilkår kan føre til, at man over for kulturministeriet må anbefale en tilbagekaldelse af tilladelsen, eventuelt for en periode.

Ifølge de oplysninger, som ministeriet har indhentet fra TV-Ålborg, har stationen i forbindelse med visningen af de pågældende billeder haft en indtægt på i alt 12.600 kr.

Ad spm. nr. S 523

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra ministeren for kulturelle anliggender er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketings Tidende foran sp. 5102, var sålydende:

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (11/1 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en opgørelse over arten og antallet af indkøbte kunstværker, som statens kunsthåndværk har stående i magasiner eller oplagret?»

Supplerende svar (29/1 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I fortsættelse af mit svar af 23. januar 1985 skal jeg hermed oplyse, at de 520 i statens kunsthåndværks arkiv værende kunstværker fordeler sig som følger:

Tegninger	149
Olie-/acrylbilleder	126
Grafiske arbejder	164
Farvefotos	4
Emaljer	2
Relieffer	16
Collager	14
Vævninger	4
Skulpturer	39
Fresko	1
Bog med grafik	1
I alt	<u>520</u>

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 136:

Forslag til lov om værnepligtslov.
(Fremsat 25/1 85).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Søren B. Jørgensen (S):

Det er en sjælden begivenhed, når socialdemokratiet har mulighed for at takke ar-

[Søren B. Jørgensen]

bejdsministeren. Det vil vi gerne gøre i dag; det er som sagt den 6. februar 1985.

Ministeren har fremsat et lovforslag, der skal sikre de indkaldte en tilbagevendelsesret til det arbejde, de forlod, da de blev indkaldt til militærtjeneste. Forslaget bygger på en betænkning fra et udvalg, der blev nedsat af den tidligere, socialdemokratiske regering.

Selve tanken, at samfundet bør beskytte den værnepligtige lønmodtager mod afskedigelse på grund af aftjening af værnepligt, synes jeg er god, og den kan vi tilslutte os.

Men ministeren foreslår, at man skal have været på samme arbejdsplads i 9 måneder, før man indkaldes, for at omfattes af bestemmelserne. Ministeren foreslår også nogle tidsfrister, der skal overholdes af den værnepligtige over for arbejdsgiveren, med hensyn til indkaldelse og hjemsendelse. Endelig foreslår ministeren, at man mister anciennitet under indkaldelsen.

Det er min opfattelse, at ministeren gennem disse betingelser er lovlign streng. Hvorfor skal det f.eks. være 9 måneder hos den samme arbejdsgiver? Der er jo tale om unge mennesker, der ikke har været så længe på arbejdsmarkedet, og ydermere foreslår ministeren, at eventuel lære-, elev- og praktikperiode ikke skal tælles med i de 9 måneder. Jeg mener, det må længere ned.

Hvad anciennitetsspørgsmålet angår, synes jeg også, bestemmelsen er lovlign stram, for ministeren kan jo ikke afvise, at den lønmodtager, der bliver pålagt at aftjene sin værnepligt, bliver dårligere stillet end den kollega på samme arbejdsplads, der slipper fri. Så det synes jeg vi skal se lidt på i udvalget.

Også spørgsmålet om de tidsfrister, som den værnepligtige skal overholde over for sin arbejdsgiver, vil jeg gerne lige vende en gang i udvalget, for hvis tidsfristerne ikke overholdes, er det jo ensbetydende med, at den værnepligtige automatisk opsiges sit arbejde, og jeg tror nu nok, at man har andet at tænke på under indkaldelsen end at skrive breve til sin arbejdsgiver.

Som lovforslaget er udformet, vil det også kun være en meget lille del af de indkaldte, der kommer ind under denne lovgivning. Tilbage står problemet: hvad med dem, der ikke har et job at vende tilbage til efter aftjeningen af den militærpligt, som samfundet har pålagt dem? Hvad skal vi gøre ved dem? Hvordan kan vi sikre dem? Jeg håber, vi un-

der udvalgsarbejdet også kan tage det problem op og forhåbentlig finde en løsning, som de værnepligtige føler er tilfredsstillende. Her vil jeg gerne pege på arbejdstilbudsordningen, hvis vi endnu har den til den tid, og eventuelt også andre muligheder.

Med disse ord skal jeg tilsige socialdemokratiets positive medvirken til et udvalgsarbejde, hvor vi vil prøve at finde et flertal for de ændringer, jeg her har peget på, og som jeg mener bør foretages for at gøre loven så god som muligt.

Houe (KF):

Det af arbejdsministeren fremsatte lovforslag hilser vi i det konservative folkeparti velkommen. Der har længe været behov for og ønske om, at værnepligtige sikres en mulighed for noget lettere, end tilfældet er i dag, at vende tilbage til den arbejdsplads på det civile arbejdsmarked, de forlod før indkaldelsen.

Det ser ud til, at ministeren har udformet lovforslaget sådan, at både de værnepligtige og arbejdsgiverne kan drage nytte af loven, når den forhåbentlig snart er vedtaget.

Den del af ungdommen, der i dag pålægges den ret og den pligt, det er at stille sig til rådighed for samfundet til dets forsvar, er efterhånden så lille, at en lovfæstelse af deres mulighed for at vende tilbage til det arbejde, de forlod før indkaldelsen, er både rimelig og retfærdig.

Med disse bemærkninger vil jeg på det konservative folkepartis vegne takke ministeren for forslaget og love vor støtte til en hurtig og fornuftig udvalgsbehandling af det.

Tørnæs (V):

Da kristeligt folkepartis ordfører ikke kan være her, vil de synspunkter, jeg nu fremsætter på venstres vegne, også være dækkende for kristeligt folkeparti.

Efter vores opfattelse er lovforslaget udtryk for en velafbalanceret løsning på de problemer, de værnepligtige har med tilknytningen til deres arbejdsplads. Det er klart, at disse problemer vil blive mindre i takt med den stigende beskæftigelse. Der må tages hensyn til dels de værnepligtiges problemer, dels problemerne på den værnepligtiges arbejdsplads.

[Tørnæs]

Der er gjort et stort stykke arbejde af de værnepligtiges organisationer for at få en ordening, så de værnepligtige ikke umiddelbart bliver afskediget. På den anden side er der også et klart hensyn at tage til arbejdspladsen, til arbejdsgiveren, og der må da også opfyldes en del betingelser, for at ordningen om værnepligtsorlov kan træde i kraft.

Vi synes, der er taget velafbalancerede hensyn. Når der i lovens § 1 står, at værnepligtige skal have været ansat i mindst 9 måneder, sikres det, at der er tale om værnepligtige med et tilknytningsforhold til deres arbejdsplads gennem et længere tidsforløb. Også bestemmelsen om, at de værnepligtige pålægges gennem hele forløbet at underrette arbejdsgiveren, er rimelig, fordi arbejdsgiveren således hele tiden er orienteret om, hvornår de værnepligtige lønmodtagere skal indkaldes, og hvornår de vender tilbage.

Vi er som sagt overbevist om, at lovforslaget vil yde den tilsligtede beskyttelse mod afskedigelse som følge af værnepligt, og vi kan derfor give det vor støtte.

Carsten Andersen (SF):

SF hilser forslaget velkommen. Vi konstaterer, at det er en del af regeringens helt principielle opfattelse, og så kan man undre sig over, at det har taget så lang tid at få forslaget fremsat. Der blev jo afgivet betænkning i oktober 1983.

Det siges i bemærkningerne, at det alt i alt ikke er nogen særlig stor gruppe, som vil blive hjulpet af en lovmæssigt fastsat tilbagegangsret, og vi kunne måske så mistænke regeringen for, at forslaget er fremsat, alene fordi det er en slags gratisydelse, som så kan få regeringen til at virke progressiv.

Vi kan give regeringen ret i, at det principielt er rigtigt, at værnepligtige ikke skal stilles ringere, men vi kan være uenige om, hvoraf problemerne for de værnepligtige udspringer. Problemet for denne gruppe unge, som aftjener værnepligt, er jo den alt for store arbejdsløshed og regeringens manglende initiativer til bekæmpelse heraf.

Årsagen til, at lovforslaget ikke er fremsat tidligere – og her tænker jeg på helt tilbage til engang i 1970'erne, hvor man også talte om det – er vel, at arbejdsløshedsproblemet for denne aldersgruppe ikke har været så forfærdelig stort. Spørgsmålet burde egentlig

have været løst af arbejdsmarkedets parter, men som det fremgår af betænkningen, har det skortet på arbejdsgivernes samfundsfølelse også i denne sag.

Af lovforslaget fremgår det ikke helt klart, om også civile værnepligtige er omfattet af loven, så det vil jeg gerne bede ministeren give et svar på. Så vidt jeg forstår, er de omfattet af kravet om værnepligt.

Loven indeholder beklageligvis en række musefældeklausuler, som vi i udvalget vil forsøge at få rettet på. Vi synes ikke, at man behøver at udsætte de værnepligtige for flere vanskeligheder end de feltbaner og andre strabadser, som de møder under aftjening af deres værnepligt.

Vi kan støtte forslaget under forudsætning af, at det gælder alle værnepligtige, såvel militære som civile.

Estrup (RV):

I princippet kan det radikale venstre give tilslutning til en lovgivning om værnepligtsorlov. Vi er enige i, at ordningen med tvungen værnepligt giver samfundet en moralsk forpligtelse til at beskytte de indkaldte mod urimelige tab af goder og rettigheder, og herunder må høre afskedigelse på grund af aftjening af værnepligt.

Men stillet over for det konkrete lovforslag vil jeg understrege, at vi deler en række af de betænkeligheder, som også ministeren giver udtryk for i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget.

Det er formentlig en lille gruppe, der i dag mister deres job på grund af værnepligt, vel næppe mere end 10–15 pct. af en årgang på 15.000 værnepligtige, og det er denne gruppe, vi nu håber på at kunne beskytte gennem lovgivning.

Det kan naturligvis være velbegrunderet at lovgive, selv om det kun er et mindre antal personer, der kommer i klemme. Problemet med de værnepligtige er imidlertid, at gruppen er så heterogen. Tjenestetiderne varierer stærkt, indkaldelsesvarslene varierer, nogle bliver taget til befalingsmænd med deraf følgende forøget tjenestetid, og andre bliver efterkasseret med blot et par måneders tjeneste bag sig. At indpasse disse forskelle i et orlovssystem, som i rimeligt omfang varetager såvel den værnepligtiges som virksomhedens og den ansatte vikars interesser, må næsten

[Estrup]

uundgåeligt føre til firkantede regler og bureaukrati. De mange erklæringer, udtalelser, frister m.v., som forslaget lægger op til, viser dette til overflod.

Selv om vi altså er positive over for forslaget, mener jeg, det er vigtigt, at vi under udvalgsarbejdet nøje undersøger, om der er muligheder for forenklinger.

Eksempelvis nærer jeg nogen skepsis over for nødvendigheden af den hensigtserklæring om udnyttelse af orlovsmuligheden, som arbejdsgiveren efter § 5 kan forlange af den kommende værnepligtige. Er den bestemmelse virkelig nødvendig? Der er jo i forvejen en forpligtelse til inden 2 uger at give arbejdsgiveren meddelelse om indkaldelsen. Skal vi overhovedet åbne for den mulighed, at den værnepligtige inden indkaldelsen fraskriver sig orlovsretten? Det forekommer mig, at vi samtidig lovfæster en pressionsmulighed for den arbejdsgiver, som gerne vil unddrage sig orlovsbestemmelserne.

Et andet problem er kravet om 9 måneders ansættelse som betingelse for orlovsretten. Når lære-, elev- eller praktiktid ikke kan medregnes i disse 9 måneder, opstår der uundgåeligt en række tilfælde, hvor værnepligtige ansættes efter elevtiden, men alligevel ikke er berettigede til orlov. Ud fra alle sædvanlige betragtninger har de et fast tilknytningsforhold til virksomheden og dermed et rimeligt krav på orlov. Jeg mener, at orlovsretten også må sikres i de tilfælde, eventuelt gennem indregning af elevtiden. Det afgørende må være, at uddannelsen følges op af et egentligt ansættelsesforhold, og jeg vil i den forbindelse godt sige, at jeg går ud fra, at man normalt kan få udsættelse med værnepligt i elevtiden, ligesom det gælder for andre uddannelser. Det vil jeg i øvrigt gerne have bekræftet, for ellers mener jeg, der er noget, vi må have taget op her.

Endelig vil jeg understrege, at det for os er et ubetinget krav, at alle værnepligtige, herunder militærnægtere, behandles ens og altså opnår samme orlovsret.

Med disse bemærkninger kan jeg støtte forslaget på det radikale venstres vegne.

Bente Juncker (CD):

Gennem dette lovforslag sikres ret til orlov fra erhvervsarbejde for den del af de værnepligtige, der som lønmodtager ikke er sikret

gennem funktionær- eller tjenestemandsansættelse.

I den udvalgsbetænkning, der ligger til grund for lovforslagets udformning, gøres der opmærksom på en række forhold, der taler henholdsvis for og imod en lovmæssigt fastsat værnepligtslov. CD finder, at der tages skyldigt hensyn til alle involverede på en rimelig måde, og vi kan gå ind for, at man udligner den forskel i beskyttelsen, der hidtil har været for de værnepligtige, afhængigt af hvilket ansættelsesforhold de har haft før værnepligtens indtræden.

Selv om det fremgår af ministerens bemærkninger, at det i virkeligheden kun er en lille gruppe, der får sin tilbagegang til tidligere arbejde sikret ved dette lovforslag, er vi i CD af den opfattelse, at det principielt er rigtigt at lovfæste denne ret.

Centrum-demokraterne kan således tilslutte sig arbejdsministerens forslag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er meget godt, at der nu endelig er kommet et forslag som dette. Det er kropurimeligt, at de unge, som tvangsudskrives – hvad der kun er et mindretal af en ungdomsårgang, der bliver – samtidig risikerer at miste det job, de måtte have, og derfor ser VS selvfølgelig positivt på, at lovforslaget er kommet.

Der er imidlertid en lang række problemer i forslaget. Der er tilbagemeldingspligten, den er meget streng. De, som glemmer at melde tilbage, at de opretholder ønsket om at vende tilbage til jobbet, mister deres ret til at vende tilbage, og indvandrere, der rejser hjem til deres hjemland for at aftjene værnepligten, er heller ikke omfattet af loven.

Så har vi de 9 måneders anciennitet. Den tidsbegrænsning må væk, ellers er der mange, der vil falde udenfor. Mange vil kort tid før indkaldelsen have afsluttet læretid eller skoleuddannelse, derfor må den også tælle med som anciennitet. Jeg har mærket mig, at ifølge det, der er blevet sagt indtil nu, er der faktisk flertal i Folketinget for dette, så det håber jeg da vi får lavet om under udvalgsarbejdet.

Så er der endelig et problem, der måske ligger uden for denne lovs regler, og det drejer sig om de meniges ret til tjenestefrihed til jobsøgning. Denne ret bør kraftigt udvides.

Dohrmann (FP):

Umiddelbart lyder det jo pænt, når det nu foreslås, at de værnepligtige skal sikres beskæftigelse, når de har aftjent deres værnepligt. Jeg er desværre bare bange for, at lovforslaget, såfremt det bliver vedtaget, vil have nogle virkninger i modsat retning.

Vi har i dag alt for mange unge arbejdsløse. De, der ikke vil være positivt indstillet over for dette lovforslag, vil måske vægre sig ved at ansætte unge mennesker, der ikke har aftjent deres værnepligt. Jeg tror, at der i almindelighed har været forståelse hos arbejdsgivere for det rimelige i, at de unge har et sted at vende tilbage til efter aftjeningen af deres værnepligt, og dér frygter jeg altså at man vil slå noget i stykker.

Forslaget ser pænt og smukt ud, men vi vil ikke stemme for det, og det, jeg lige har nævnt, er et af hovedargumenterne for det. Der har været stor forståelse i alle kredse for, at de unge mennesker, der blev tvunget til at aftjene værnepligt, også skulle behandles ordentligt bagefter, og den tror jeg som sagt at dette forslag vil være med til at ødelægge noget af.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil sige tak til de ordførere, som har tilsluttet sig dette lovforslag, og det var jo alle bortset fra en enkelt. Jeg vil rette en særlig tak til hr. Søren B. Jørgensen, som gav udtryk for, at det var sjældent, man kunne rose mig, men at der her er et lovforslag, som man kan sige at der er meget bred enighed om i tinget. Det glæder ikke alene mig, men også forsvarsministeren og hele regeringen.

Hr. Søren B. Jørgensen spurgte, om ikke nogle af bestemmelserne i lovforslaget var lovlig strenge, det var bl.a. bestemmelsen om, at man skulle have været på arbejdspladsen i mindst 9 måneder.

Denne bestemmelse skal forstås sådan, at hvis en mand, når han har været ansat i 5 måneder, får brev om, at han skal indkaldes til værnepligt 4 måneder senere, vil han være omfattet af lovforslaget, fordi det vil sige, at han, inden han aftjener værnepligten – altså ikke inden han får brevet om indkaldelsen, men inden han rent fysisk går ind og aftjener sin værnepligt – har haft en tilknytning til den pågældende virksomhed i 9 måneder.

Som også hr. Estrup var inde på, er dette ikke så enkelt endda, fordi man med dette lovforslag skal prøve at tilgodese tre forskellige grupper.

Der er hensynet til den værnepligtige, som vi gerne vil hjælpe, da det ikke kan være rigtigt, at han, fordi han har opfyldt sin forpligtelse, kan komme i den situation, at han mister sit arbejde. På den anden side er der også et hensyn at tage til arbejdsgiveren, som skal indrette driften af sin virksomhed. Og for det tredje er der hensynet til den vikar, som arbejdsgiveren skal ansætte, så længe den ansatte aftjener sin værnepligt. Det er netop derfor, vi har stillet krav om, at visse frister skal overholdes, således at arbejdsgiveren er klar over, at den unge mand, han har ansat, på det og det tidspunkt skal ind at aftjene værnepligt, og denne skal så, mens han aftjener sin værnepligt, give en tilbage melding om, hvorvidt han ønsker at benytte sig af sin ret til at vende tilbage til arbejdspladsen.

Så var hr. Carsten Andersen inde på, hvad der er de værnepligtiges problemer. Jeg mener, at de værnepligtiges problemer i den sammenhæng, vi diskuterer det her, netop er spørgsmålet, om de kan komme i den situation, at de, fordi de aftjener deres værnepligt, ikke kan vende tilbage til en arbejdsplads, de gerne vil vende tilbage til.

Der er nogle arbejdsgivere, der i dag tager de værnepligtige tilbage, og dem er der sådan set ingen problemer med. Der er nogle værnepligtige, som ikke ville drømme om at gå tilbage – de vil noget andet, måske vil de i gang med en uddannelse eller noget helt andet – men så er der altså nogle, der gerne vil tilbage til deres arbejde, og som kan komme til at stå i den situation, at det kan de ikke, fordi de har aftjent deres værnepligt, og det er det problem, vi søger at tage højde for i lovforslaget.

Så spurgte hr. Carsten Andersen også, hvorvidt civile værnepligtige er omfattet af lovforslaget, og det kan jeg svare bekræftende på.

Hr. Estrup var inde på noget, som jeg sådan set allerede har kommenteret, idet hr. Estrup sagde, at han principielt kunne tilslutte sig lovforslaget, men at han havde visse betænkeligheder netop vedrørende hensynet til de tre grupper, som jeg nævnte før: den værnepligtige, vikaren og arbejdsgiveren. Det

[Arbejdsministeren]

er da også rigtigt, som hr. Estrup sagde, at man må have lidt firkantede regler på dette område, netop fordi man også skal tage hensyn til vikaren og arbejdsgiveren, således at hvis en værnepligtig bliver stillet i den situation, at han kommer ud for efterkassation, må han opfylde de almindelige betingelser i loven for at kunne komme tilbage til sit arbejde. Det er selvfølgelig også derfor, regeringen ikke har været i stand til at komme med et lovforslag, lige så snart udvalget havde afgivet betænkning.

Så stillede hr. Estrup nogle andre spørgsmål, som jeg synes er mere tekniske, og som jeg mener vi kan klare under udvalgsbehandlingen, bl.a. spørgsmålet om udsættelse af værnepligt.

Jeg var selvfølgelig lidt ked af, at hr. Dohrmann som den eneste ikke kunne støtte lovforslaget, men så vil jeg da glæde mig over, at de andre partier har gjort det, og sige tak for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 159:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelser.

(Fremsat 30/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Det lovforslag, vi her har til behandling, har været under forberedelse længe. Forberedelsesarbejdet startede allerede under den socialdemokratiske regering, der var forud

for den regering, vi har nu, og det har også været bebudet i lovkataloget i tidligere folketingsssamlinger.

Det er tiltrængt, at vi får et samlet og moderniseret lovgrundlag for arbejdsmarkedsuddannelserne, og som sådan skal dette lovforslag hilses velkommen. Ikke mindst den teknologiske udvikling med et stigende behov for løbende uddannelse gør, at det er nødvendigt, at vi nu får en moderniseret lovgivning. Det er en forudsætning for, at man kan honorere de stigende krav, som arbejdsmarkedet i dag stiller til de ansatte, at der også stilles tilstrækkeligt gode uddannelsesmuligheder til rådighed for dem, der skal bruge systemet.

Jeg har nogle enkelte bemærkninger til nogle af afsnittene i lovforslaget, først og fremmest vedrørende styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne.

Det, der nu foreslås, er jo, at der skal være et fælles uddannelsesråd, der skal være rådgivende for arbejdsministeren, og som skal tage sig af de overordnede og mere principielle spørgsmål. Herudover skal der nedsættes nogle uddannelsesudvalg, henholdsvis for specialarbejderuddannelsen, for faglærtes efteruddannelse og for de erhvervsforberedende uddannelser.

Jeg må understrege, at det er overordentlig vigtigt, at vi får en rigtig styring af arbejdsmarkedsuddannelserne, at det sker på en enkel måde, og at der er nogle ensartede regler, så vi undgår bureaukrati og den slags. En forudsætning for, at vi kan få den mest hensigtsmæssige koordinering af de samlede uddannelsesaktiviteter, er nemlig, at styringen er i orden.

Det område, vi her beskæftiger os med, har også behov for en hurtig og meget fleksibel iværksættelse af forskellige uddannelses-tilbud og kursustilbud, og vi må selvfølgelig også sikre os den bedst mulige anvendelse af de ressourcer, vi har til rådighed.

Udgangspunktet for styringen er godt nok, men vi må alligevel kigge lidt mere på det under udvalgsbehandlingen for at se, om de beføjelser, uddannelsesrådet og uddannelsesudvalgene har, er gode nok til, at de, der sidder dér, kan få tilstrækkelig indflydelse på de ting, der skal foregå.

Vi ønsker, at arbejdsmarkedets parter, som skal bruge dette system, får en reel indflydelse på tingene, og derfor vil vi nøje undersøge